

Motion till riksdagen 2010/11:Ju420

av Kent Ekeröth och Thoralf Alfsson (SD)

Statlig garanti för skadestånd till brottsoffer

Förslag till riksdagsbeslut

1. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om att införa ett system där staten betalar ut utdömda skadestånd till brottsoffret efter att domen vunnit laga kraft och där staten därefter kräver in beloppet från gärningsmannen.
2. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om att utreda i vilken grad brottsoffer får det utdömda skadeståndet utbetalt.

Motivering

Det svenska systemet för utbetalning av skadestånd till brottsoffer måste förbättras omgående. I SOU 10:1 föreslås förändringar som ska göra det lättare för de gärningspersoner som vill betala sitt skadestånd till offret. Detta räcker dock inte.

Idag kan en person som döms för ett brott också dömas till att betala skadestånd till brottsoffret. Problemet är att brottsoffret själv, med Kronofogdemyndighetens hjälp, måste kräva gärningsmannen på det utdömda beloppet. Om gärningsmannen inte betalar ska offret vända sig till sitt försäkringsbolag i ett försök att få ersättning. Fungerar inte detta ska brottsoffret själv ta kontakt med Brottsoffermyndigheten. Här ska offret skriftligen ansöka om att få det som kallas brottsskadeersättning, vilket kan skilja sig från det skadestånd personen i fråga blivit tilldömd.

Denna procedur, där offret återigen måste förklara sig och vädja till den person som åsamkat skadan i första taget, att betala det utdömda skadeståndet, är en ytterligare förnedring och ett ifrågasättande av offret. Dessutom är denna process inte ens en garanti för att offret får den ersättning som en domstol en gång beslutat.

Fel! Okänt namn på

Sverigedemokraterna vill istället se ett system där staten betalar ut det utdömda skadeståndet till brottsoffret och därefter kräver in pengarna från gärningsmannen. Det skulle alltså innebära att offret efter domen vunnit laga kraft får sitt skadestånd samtidigt som staten tar hand om vidare behandling och kontakt med gärningsmannen, som sig bör i en rättsstat. Dessa förändringar skulle minska frustrationen och det onödiga lidande som åsamkas ett offer på grund av dagens system för skadeståndsutbetalningar.

Istället kan ett offer fokusera på att läka de sår, fysiska och psykiska, som brottet medfört. Det borde ligga i samhällets intresse med detta förhållnings-sätt där staten tar ansvar i hela rättsprocessen, vilket vi menar skadeståndsutbetalningen är en del av.

Det är också så att varken Domstolsverket, Kronofogdemyndigheten, försäkringsbolag eller Brottsoffermyndigheten kunde inkomma med statistik över hur många som inte fick ut sitt skadestånd eller bara delar av det. SOU 10:1 konstaterar också att det saknas statistik över hur vanligt det är med brottsskadestånd och hur vanligt det är att skadeståndsskyldiga vill betala sina brottsskadestånd. Uppgifter från Kronofogdemyndigheten enligt SOU visar att lite drygt 17 % av en grupp skadeståndsskyldiga under 2008 betalade utan att Kronofogdemyndigheten behövde vidta några verkställighetsåtgärder. Vad som här framgår är att det bör tillsättas en utredning för att avgöra i vilken utsträckning skadestånden verkligen betalas ut, hur stor del som betalas ut samt annan relaterad statistik av intresse.

Stockholm den 27 oktober 2010

Kent Ekeröth (SD)

Thoralf Alfsson (SD)